

Rekonstrukció

Amikor G. egy hétfő reggel elhaladt a felhúzott sorompó mellett, és kilépett a nyitott főkapun, mélyen beszívta a friss erdei levegőt, és fázósan összehúzta magán a bőrkabátját. A reggelek még fagyosak voltak, úgy látszott, abban az évben késik a tavasz. Kicsit megszedült a friss levegőtől, és az erős napfénytől. A lábában is érzett valamilyen, nehezen meghatározható gyengeséget. Pedig nem mondhatta róla senki, hogy nem elég edzett, hiszen minden reggel lefutott három kilométert, igaz, hogy utána a nap nagy részét az irodában töltötte.

Ahogy ott állt a kapuban, visszagondolt az elmúlt másfél évre, amely egyfajta karanténként jelent meg az emlékezetében, és – bár korántsem volt önkéntes – mégis megvédte attól, amitől a legjobban félt. *Ezentúl magamnak kell magam megvédenem.*

Hálát érzett az iránt az ismeretlen erő iránt, nevezzük bárminek, gondviselésnek, vagy államnak, amely biztosította számára ezt a haladékot.

Tulajdonképpen sohasem érdekelte, hogy mit gondolnak róla a többiek, hiszen gyakorlatilag nem tekintette őket reálisan létezőnek, ahogy önmagának ezt a valószínűtlen árnyékát sem, akit, vagy amelyet, valamilyen bizonytalan konszenzus, vagy fatális tévedés folytán, G-nek neveztek. Társai kezdetben megpróbálták provokálni, ugratni, otromba tréfákat elkövetni – ami tökéletesen megfelelt az ő meglehetősen alacsony szellemi nivójuknak –, de egy idő után, mivel nem találtak fogást rajta, elkezdtek respektálni G. fölényét. Egyébként külsőleg sem illett a durva külsejű és modorú, vidéki, vagy éppen a főváros különböző kerületeiből érkezett fiatalemberek közé. Magas volt, inkább vékony, mint erős – igaz, kezdetben hirtelen sokat fogyott –, arcvonásai finomak, inkább lányak, mint kemények, a bőre fehér, haja világosbarna, szőkésbe hajló.

Tizenhatan aludtak a hálóteremben, tizenhat fiatal férfi, vagy inkább fiú. Ez egy kivételezett körlet volt, mert itt nem voltak emeletes ágyak, mint máshol. G. gyermekkorától félt egyedül, éjszaka így kapóra jött, hogy itt sokan vannak. Akkor, úgy kezdődött, hogy feküdt az ágyában, először valamilyen mély zúgást hallott, azután beszédfoszlányokat, és lassan úgy érezte, hogy elkezdi zuhanni az ágygal együtt. Végül megérkeztek *azok*.

Ha eszébe jutott ez az emlék, még most is kiverte a hideg veríték, és egész testében remegett. De most társai szuszogása és horkolása megnyugtatta. Máskor, ha éjszaka ügyeletben volt, egyedül, a félelem ellen elszívott egy doboz cigarettát reggelig.

Talán tízéves lehetett, amikor először szakadt meg a kapcsolata az úgynevezett valósággal. Pontosabban egy másik, eddig rejtett valósággal vette fel a kapcsolatot. Állt a társaival az iskolaudvaron és játszottak, vagy beszélgettek, már nem emlékezett pontosan. Egy adott pillanatban, nem tudni, melyikben, úgy érezte, hogy már nincs ott. A többiek szóltak hozzá, de ő nem válaszolt. Valahol teljesen máshol tartózkodott, ahol azelőtt még sohasem járt. Mintha tízezer szemmel látta volna egyszerre a világot, mintha mindent egyszerre és egyben látott volna. És közben ott voltak körülötte *ők* és *azok*, és arra készítették, hogy válasszon, melyik oldalra áll, végül is. De G. egyikükről sem tudott semmit, és így választani sem tudott. Mégis, valamilyen ősi emlék azt sugallta neki, hogy ez az új világ az igazi hazája, bárhogy is dönt később, hiszen mindig is idegennek érezte magát az emberek között.

Egy másik alkalommal, hirtelen nagy tömegben találta magát. Az embergyűrű közepén, egy kisebb dombon, egy hosszú hajú fiatalember állt és beszélt: „Ne higgyetek senkinek! Sokan jönnek majd az én nevemben. Mindig ott ólálkodnak majd körülöttetek *azok*, akik megrontották a Földet, mert összeálltak

az emberek lányaival. Ha megtudnátok a teljes igazságot, sírva vetnétek magatokat a porba, megtépnétek ruhátokat, és hamut szórnatok fejetekre. Ezért a teljes igazságot most még én sem mondhatom el nektek. Most még nem. Láttatok már olyat, amikor a szép külső szörnyeteget takar? Én már láttam. Ha létezik gonosz, márpedig létezik, hiszen én láttam, akkor nem lehet csúf, visszataszító, csak szép és vonzó. Különben nem tudná kifejtetni csábító, félrevezető munkáját. Először észre sem veszitek, olyan jelentéktelennek tűnik, később vonzónak kezditek látni, még később már elviselhetetlennek érzitek a hiányát. Végül, a végső kétségbeesésbe és öngyilkosságba hajszol benneteket. Én mondom, ne higgyetek senkinek! Készüljetek, mert már közel az Idő!”

G. apjának olyan kitüntetése volt, amivel minden nehézség nélkül felvették volna egyetemre. De G. nem akart élni ezzel a lehetőséggel, ezért inkább elment dolgozni. Egy hivatalban helyezkedett el. Az irodában, rajta kívül, szinte csupa nő dolgozott. G. reggel általában mindig elkésett, amit a főnök, aki kivételesen férfi volt, soha nem hagyott szó nélkül. G. ezután verejtékben fürödve rogyott le az íróasztalhoz. Az volt a dolga, hogy egész nap kartonokat rakosgatott és számára érthetetlen mennyiségeket kellett asztali számológépen összeadnia. Ezt a tevékenységet halálosan unta, ezért közben megpróbált valamilyen kellemes dologra gondolni. Általában a büfésnő lánya jutott eszébe. Szinte minden gondolata a lány körül forgott. Ugyanis volt a hivatal épületében egy büfé, ahol a mindössze huszonnégy perces ebédszünetet szokta tölteni. Itt szendvicset, üdítőt, kávét lehetett kapni. A büfésnőnek volt egy lánya, akivel elég régóta ismerték egymást és meglehetősen jóban voltak. A baj csak az volt, hogy a lány csak barátként tekintett G-re, aki viszont szerelmes volt belé. A lány, valamilyen rejtélyes okból, mégis mindig másokat tüntetett ki a kegyeivel.

Egy este moziba mentek. G. a film közben végig azon gondolkodott, hogy megfogja-e a lány kezét, végül mégsem tette. Mozi után hazakísérte és a lépcsőházban megálltak beszélgetni. Amikor már éppen elköszöntek egymástól, a lány hirtelen megfordult, G. elé állt és lábujjhegyen egy csókot nyomott G. szájára, majd elszaladt és eltűnt az ajtó mögött.

G. az ágyán feküdt és a társai szuszogását hallgatta. Most nem jöhettek be *azok*, egyrészt a társai miatt, akikből G. az erőt merítette, másrészt azért, mert *ők* őrizték az ajtót, ablakokat, falakat, sőt annyian voltak, hogy G. minden egyes hajszálára jutott egy-egy védelmező. A védelemre szükség is volt, de végül mégis G-nek kellett döntenie, egyedül. A folyosó felőli fal felső harmadát üvegtéglák alkották, és az üvegen keresztül némi fény szűrődött be a hatalmas szobába. G. az ágyán feküdt, és úgy érezte, hogy elhagyja a testét. Látta magát az ágyon feküdni, látta a többieket, látta *őket*, és látta *azokat*, látta az egész eljövendő életét. Látott születést és halált, látott háborút, és békét, látta a sikereit, kudarcait, boldogságát és boldogtalanságát. Most senki nem férhetett hozzá, se jó, se rossz, és tudta, hogy ez a felosztás csak a tudat alkotása, és ahogy megszabadul ettől, úgy mindentől megszabadul.

Tudta azt is, hogy többé már soha nem lesz az, aki volt, és az, aki a távoli jövőben fogja élni az ő életét, már nem ő lesz, hanem valaki más, mert ő nemsokára már nagyon-nagyon messze lesz innen.

Elindult a kapuval szemben lévő buszmegálló felé. Egyszer azt mondta az egyik barátja, hogy lélekvadászat folyik a földön. Az építés és a rombolás erői küzdenek egymással az emberi lelkekért. És még azt is mondta, hogy két természet van. Az egyik a dialektikus természet, amelynek két része van: evilág és túlvilág. A túlvilág, a halottak birodalma, amely fátyollal van elválasztva az innenvilágtól, de a kettő tulajdonképpen ugyanaz. Mindkettő ki van téve a keletkezésnek és elmúlásnak, egyik sem örökkévaló. A másik természet viszont, amelyik az ember eredeti és igazi hazája, változatlan és örökkévaló, a mozdulatlan birodalom. És még azt is mondta a barátja, hogy minden ember egyformán boldog. Mindegy, hogy hol él és milyen körülmények között. De a legboldogabb az, aki nem születik meg.

Aztán egy verőfényes reggelen, amikor öröm volt felébredni, mélyen beszívni a friss levegőt és hallgatni a madarak énekét, a barátja egyszer csak öngyilkos lett. Ahogy a hideg víz az ember arcához ér. Utoljára ezt

írta G-nek: *Szeretek bezárkózni, szeretem kizárni az embereket az életemből. Csalódtam bennük, kihasználtak, becsaptak mind.*

G. úgy állt ott a temetőben, hosszú fekete kabátjában, mint egy angyal, akit éppen most taszítottak le az égből. Úgy érezte, hogy minden véget ért. Mintha a szíve is benne lenne a koporsóban, ahol most az apja feküdt. Tudta, hogy ezután már képtelen lesz ugyanúgy élni, mint korábban. A téli napsütésben szokatlanul enyhe volt az idő. G. úgy vélte, egyáltalán nem a helyzetnek megfelelő az időjárás. Mégis, talán jobban illett ahhoz a galamb szelídségű emberhez, akitől most búcsúztak, mint a hóvihar. Az Ég ajándéka volt ez. Háromszor dördült el a dízsörtűz. A katonai szertartás fegyelmezetté teszi az embert. G. sikeresen megküzdött kitörni készülő könnyeivel. A katonazenekar az Il Silencio-t játszotta és G. érezte, hogy már soha többé nem lesz képes emberi érzelmekre. Ahogy sétált kifelé a temetőből, eldöntötte, hogy másnap felkeresi régen látott Mesterét és felújítja félbehagyott tanulmányait.

A Mester a város másik végében lakott. G. ült a buszon és semmire sem gondolt. Aztán mégis. Eszébe jutott, hogy a napokban, egy este, felhívta egy ismeretlen. Azt mondta, hogy G. ifjúkori szerelmének az ismerőse. Azt is mondta, hogy a lány súlyos műtéten esett át és kórházban fekszik, egy távoli városban. G. szinte meg sem tudott szólalni, megköszönte az ismeretlennek a hívást és kérte, hogy adja át üdvözlését, és hogy jobbulást kíván.

Amikor megállt a busz, leszállt és elindult a Mester háza felé. Egy nagy, régi bérház harmadik emeletére kellett felmennie.

Amíg ment fel a lépcsőházban, megint a kórházban fekvő lány jutott eszébe. Azt kívánta, hogy gyógyuljon meg. Az elmúlt évek alatt már megbocsátott neki mindent és belátta, hogy ennek így kellett lennie. De nem csak a lány miatt kívánta a gyógyulást, hanem önző módon, önmaga miatt is. Ugyanis, ha valamilyen fatális tévedés folytán, a lány mégsem gyógyulna meg, úgy G. soha nem tudhatná meg, hogy valamikor valóban szerette-e őt igazán.

A Mester kedvesen fogadta, leültette és teával kínálta. Tudok mindent, fiam – mondta. Hadd meséljek el neked egy történetet. Élt egyszer két jó barát, két fiatalember. Nevezzük őket X-nek, és Y-nak. X. nagyon szerelmes volt egy lányba, aki azonban nem tekintette őt többnek barátnál. Viszont Y. nagyon megtetszett neki és találkára hívta. A két barát találkozott, mielőtt Y. elment volna a találkára a lánnyal. Y. tudta, hogy mi a helyzet, ezért felajánlotta, hogy úgy fog eljárni a légyotton, mintha X. lenne, tehát mintegy felajánlja az érzékeit, a testét, de a lelke nem lesz ott, mert addig helyet cserél X. lelkével. X. elfogadta a cserét. A megállapodás szerint történt minden, a lány pedig semmit nem vett észre. A két fiú barátsága pedig csak erősebb lett ezáltal.

Gondolkozz el ezen, fiam! Mennyire szerethette egymást ez a két ember, ha ilyen áldozatra voltak hajlandóak egymásért. Mert mindketten áldozatot hoztak, ez nem kétséges!

G. magába mélyedve ballagott hazafelé. Nagyon elgondolkodtatta a történet. Ugyanakkor, teljesen váratlanul, eszébe jutott, hogy amíg „bent” volt, levelezett egy másik lánnyal, aki hosszú ideje nem jelentkezett. G. nem tudta, hogy ennek mi lehet az oka. A lány, akit J-nek hívtak, legutóbb azt írta, hogy nem akar G.-vel találkozni, mert attól fél, hogy G. beleszeret.

Egyszer csak a lakásajtó előtt találta magát. Kinyitotta az ajtót és belépett az előszobába. Átment a szobájába és az íróasztalán egy levelet talált. Felbontotta. „Kedves G.! Mégis úgy döntöttem, hogy látni akarlak. Holnap este érkezem. Szeretettel: J.”

G. magába roskadt. Kiment a konyhába, kinyitotta a hűtőszekrényt, kivett egy üveg bort, felbontotta és nagyot húzott az üvegből.

„Úgy tűnik, akárhol és akármikor lehet boldog az ember. És a boldogság, mint valami fantom, örökké üldözni fog, bárhová is megyek, bármit is csinálok”

G. letette az üveget, bement a szobájába az íróasztalához. Papírt és tollat vett elő és írni kezdett:

„Eltávozott a nap, megjött az éjjel
s a földi lelkek fáradalma, bújja
enyhén oszlott a barna légbé széjjel.
Csak én magam készültem háborúra
a szánalommal éppúgy, mint az úttal,
melyet emlékem hiven rajzol újra.
Ó Muzsa, nagy szellem, tiéd ez új dal,
ó lélek, aki írod, amit láttam,
nemességed elválík majd ezúttal!”

II.

Mindig is tudtam, hogy a neveknek mágikus hatásuk van, de hogy ekkora jelentősége legyen, mint G. esetében, ezt még én sem gondoltam volna, pedig már láttam egy-két dolgot hosszú életem során. Szerintem elég furcsa, hogy két azonos nevű nő legyen az életében, több éves eltéréssel, ráadásul az első, két évtized után, mintegy „visszatérjen” hozzá.

De azt hiszem, egy kicsit előre szaladtam. Mert mindig az a fontos, ami most van. És most G. a teherautó hátsó utasterében fekszik, a hálózsákján és a kabátjával takarózik.

Már napok óta utazik, ő van egyedül a hátsó részben, két társa a vezetőfülkében. Csak néha állnak meg, ha elakad a menetoszlop, vagy könnyítenek magukon.

A szolgálati térben, a műszerfalak előtt, néhány rögzített karosszék áll, de azok menet közben nagyon kényelmetlenek, mert a földutakon a lelkét is kirázza az embernek a teherkocsi.

Az egyik sarokban, nagy műanyag kannákban áll az ivóvíz, ezekből szokta megtölteni G. a kulacsát. Meleg ételt már napok óta nem kaptak, a felhalmozott konzervekből szokott egyet-egyet felbontani, de melegíteni csak akkor tudja, ha megállnak. Ráadásul itt bent még dohányozni sem lehet. Menet közben csak a vészvilágítás ég, annak a fényénél nem tud olvasni. Amikor időnként felkel, két oldalon kapaszkodik a székekbe, vagy a műszerfalba, mert a kocsi úgy rázza, mint egy tengeren hanykolódó hajó. Imbolygó léptekkel, akár egy tengerész, a hátsó falon lévő ajtóhoz megy, ahol az egyetlen ablakon kinézve, a mögötte haladó teherautót látja és a tájból egy keveset. A kommunikációs vonalak ilyenkor nem működnek, a vezetővel is morzejelekkel tud érintkezni, ahogy átkopog a falon.

A lány a padon ült, és cigarettázott. G-t várta. G. nem tudta mire vélni a dolgot, hiszen tudtával ennyire azért nem voltak jóban. (Biztosan unatkozik – gondolta.) A lány barna haja Kleopátra-frizurába rendeződött. Miért nem ülsz le? – kérdezte G-t. Nem harapok – mondta és mosolygott. Na, abban nem vagyok biztos – mondta magában G. és egyik lábáról a másikra állt, miközben aktatáskáját áttette jobb kezéből a balba.

Tulajdonképpen nagyon szívesen leült volna a lány mellé, a padra, de sietnie kellett. Rövid volt az ebédszünet és őszintén szólva már nagyon éhes volt. És az ebédről semmilyen körülmények között nem akart lemondani. Különben már megszokta, hogy az emberek keresik a társaságát, de amikor neki lett volna szüksége rájuk, akkor rendszerint valamilyen kifogást kerestek. Ahhoz is hozzászólt, hogy a világot ellenséges területnek tekintse. Így hát, gyorsan elköszönt a lánytól és elindult ebédelni.

Békeidőben mindig a titkosítók külön ebédlőjében ettek. Most vágyakozva gondolt a meleg ételekre, amikor napok óta már csak konzerven élt. A háború a legalkalmasabb idő a halálra és most háború van. Az égben ugyanúgy, akár a földön. G. számára a halál pozitív kicsengésű szó volt, legalábbis a saját halála. G. egyáltalán nem félt tőle, a fájdalomtól és a betegségtől viszont annál inkább. Ezért mindig igyekezett vigyázni magára. Életében eddig már több alkalom is adódott volna meghalni – akaratán kívül –, de mindig megúszta. Egyszer egy mozgó vonatról ugrott le, mert nem nyílt ki időben az ajtó és neki muszáj volt leszállni. Máskor meg egy világítórakéta csapódott be a feje mellett a földbe, miközben ő a fűben hasalt. „Úgy tűnik, még nem jött el az ideje, vagy pedig fentről vigyáznak rám.”. Egyszer egy cigányasszony megjósolta neki, hogy meddig fog élni. Egy alkalommal pedig három napon keresztül feküdt eszméletlenül, negyven fokos lázzal. Utána nem tudott visszaemlékezni arra, hogy merre, milyen tájakon járt.

G. a tükör előtt állt, borotválkozott és közben arra a lányra gondolt, akit örökre el akart felejteni. Profilból úgy nézel ki, mint Dante – mondta a sofőrje, aki egy széken ülve cigarettázott. Honnan ismered te Dantét? – kérdezte G. Láttam róla egy képet egy könyvben – felelte a sofőr. Dante megjárta a poklot, de azt hiszem, most mi is azt tesszük – válaszolta G. és befejezte a borotválkozást. Majd pedig ő is rágyújtott egy cigarettára.

- Adhatok egy jó tanácsot? Soha ne legyél szerelmes. – és ahogy ezt kimondta, messzire fújta a füstöt, egészen a fölöttük lassan elhúzó szállítógépek felé.

Mindig is érdekelt, hogy hogyan lehet behatolni az emberek gondolataiba. Az olyanoknak, mint G., a világ mindig ellenséges terület marad, és nekem kell megvédenem őt. Ez pedig sokkal könnyebb feladat, hogyha tudom, mit gondol. Nos, G. esetében sikerült, de sajnos nem mindenkivel sikerül, aki rám van bízva. Pedig én szellem vagyok és nem is a legrosszabbak közül való. Nem mondhatnám, hogy szeretem az embereket, de részvétet azért érzek irántuk.

G. az ablak előtt állt – háttal a könyvtárszobának – és az utcát nézte. Kint még sötét volt, az éjszakának az a szaka, amely közvetlenül megelőzi a hajnalt, amikor a legsűrűbb odakinn a sötétség. G. arra gondolt, hogy nemsokára elhagyja ezt a helyet, ahol eddigi életéhez képest elég sok időt töltött. Tudta, hogy kint, a külvilágban a sötétség erői az utolsó, végső összecsapásra készülnek. G. bízott benne, hogy állni fogja a sarat, ahogy az apja is mindig állta, mindig, minden körülmények között. Aki, miután elárulta neki születése titkát, eltávozott ebből a világból. De előbb még elmondta, hogy az olyanok, mint ők, nem testtől, hanem szellemtől születnek, és semmi nem árthat nekik, ami mulandó.

G. levette a füléről a fejhallgatót és hallotta, ahogy az énekes még egyszer elénekli rekedt hangon: „Minden rendbe jön, szerelmem!” Kinézett az ablakon, és látta, hogy keleten, éppen ott, ahol a legmélyebb a sötétség, lassan meghasad a fekete fátyol, a Maya fátyla. G. megfontolt mozdulatokkal cigarettára gyújtott és – miután mélyen leszívta a füstöt, az ég felé fújta azt. Közben arra gondolt, hogy akkor jár legközelebb az igazsághoz, ha – a legvégső következtetéstől sem riadva vissza – azt mondja, hogy egy világ vége soha nem volt és soha nem is lesz más, mint egy illúzió vége.